

Fotó: Schmidt Andrea

Baka István

Szturnusz gyermekei

(Egy Goya-kép alá)

Vagyunk Szturnusz gyermekei mind:
Vonagló bús, hélék, megtöltve fénnel és mocsokkal;
Mint fűszert, kósót, szórta ránk a kint
Atyánk, s most nyeldes minket fuldokolva.

Már kúrta létre kondérba nem is rak,
Nem főz meg inycsiklandozó-pubára;
Alig születünk, felragad magáboz, – tagjainkat
Kitépi, s nyersen-vérsen zabálja.

Hová veszett az óraszámplap-serpenyő,
Amibe rég napok tojásait ütötte:
Sárgája-Napkorong, febrje-Hold, a forrón sercegő Idő?
Bendője mélyén éjlik mindörökre.

Vagyunk Szturnusz gyermekei, és
Fuldjuk, atyánk elaggott, – csillapíthatatlan ébe
Mozgatja még: a nemzés és evés
Büvkörbe zárt, fuldokló kínja-kéje.

Darvasi László

Zoltán, egyetlenem!

A buszok késtek.

Ha a buszok nem késnek, akkor ez a történet örökre ott marad a lehetőségek össze-visszaturkált raktárában, hol mégis inkább a káosz és az esetlenség, mint a rend az úr. Különben pedig nincs annál szokványosabb fordulat, ha mással tévesztik össze az embert. Úgyhogy mostan semmi különös megadni nem fog. Hogy miért adjuk közre mégis ezt a semmi kis esetet? Talán mert megszerettük. Talán mert ősz van. Csak.

Holnap bezár a kerthelység, ülünk a kockás abrosz mellett, a sör lehabzott, jegyzetelgetünk, miközben a kézfejünkre pereg egy levél. És nézzük ezt a levelet, és nem seperjük odébb, és egyetlen mosollyal örülünk, hogy a kézfejünkre esett, és majd csak otthon vesszük észre, hogy útközben mégis elvesztettük.

Úgy kezdődött tehát, hogy buszok késtek, és keserű szelek fuldogáltak a megálló körül. Szív Ernő rosszkedvű volt. Fenn a felhők is rosszkedvűek voltak, és lenn az emberek is, és szemben

a múzeum is rosszkedvű volt, mígnem a rosszkedv ködjéből kinyúlt egy kéz, és megérintette Szív Ernő vállát.

S mielőtt még a hírlapíró megfordult volna, kimondták:

– Zoltán, egyetlenem!

A nő az a lassan kinyíló, szóke típus volt, melyet a hírlapíró olyannyira kedvelt. Ezek a nők enyhén teltek, lassúak és mérték-tartóak, súlya van a szempillájuknak, szelidíthetetlenek, és néha leszoknak a cigarettáról. Szív Ernő belenézett a kék szempárba és azt várta, hogy zavart helyesbítés következik. Hiszen sohasem látták egymást. Csakhogy a nő megfogta a hírlapíró karját, s újra kimondta:

– Zoltán.

Szív Ernő azt akarta mondani, hogy elnézést, tényleg nagyon sajnálja, de ő momentán csak Szív Ernő hírlapíró, aztán mégsem mondta. Mert a nő még mindig tartotta a karját. Mert már nem volt rosszkedvű a világ. Valami megtört. Mert a nő még mindig őt